

MINNINGARDAGUR TEIRRA DEYÐU Í FERÐSLUNI

Tilveran varð **rend** um koll

FERÐSLUVANLUKKA Tað er óberandi fyri alla familjuna at beiggi mín skuldi doyggja í eini ferðslu-
vanlukku. Saknurin er so svárur og foreldrini hava tað so ringt, sigur Beinta Henrikseni í Sørvági

Áki Bertholdsen

– Tað broytti lívið fullkomu-
liga. Vit vórðu blakað úti
nakað ræðuligt, har ein einki
val hevur.

Tað sigur Beinta
Henriksen í Sørvági um tá ið
hon misti beiggja sín, Regin í
ferðsluvanlukku

Beinta er pedagogur í
sambýlinum í Sørvági.

– Eg misti beiggja mín,
tá hann júst var vorðin 20
ára gamal. Tað var tann 14.
mai 2000. Hann rendi útav
á Vatnavegnum í Vágum og
doyði. Og hann var einsa-
mallur í bilinum.

Hon sigur, at vanlukkan
broytti lívið fullkomuliga.

– Vit vórðu blakað úti
nakað ræðuligt, har ein einki
val hevur, minnst Beinta
Henriksen.

Hon minnst, at tann
fyrsta tíðin var sera kaot-
iska.

– Tað er óberandi fyri alla
familjuna, saknurin er so
svárur og foreldrini hava tað
so ringt.

– Onnur skilja av góðum
orsøkum als ikki, hvat ein fer
ígjøgnum.

– Tá so ein tíð er fráliðin
hava tey lyndi at halda, at
ein skal verða tann sama,
sum ein var áðrenn vanlukku-
na ...men tað verður ein
ongantíð.

Beinta sigur, at tey fyrstu
nógvu árin, hevði hon tor-
ført at tosa um og seta orð á
sínar kenslur.

– Vit vórðu blakað úti nakað ræðuligt, men í dag dugi eg eisini at siggja, at eg sjálv havi ábyrgd fyri mínari
eydnu, sigur Beinta Henriksen, sum misti beiggja sín í ferðsluvanlukku. Her er Beinta saman við synunum
báðum, Jákupi vinstrumegin og Regini høgrumegin, sum er uppkallaður eftir beiggjanum.

– Men sum frá leið dugdi
eg betur og betur at siggja,
at hetta hevur verið við til at
gera meg til ta eg eri í dag.

– Í dag dugi eg eisini at
siggja, at eg sjálv havi ábyrgd
fyri mínari eydnu, at koma
viðari og fáa eitt gott lív.

Hvat hevur minningar-
dagur teirra deyðu í ferðsluni
at týða fyri teg?

– Minnst meg rætt, var
hesin minningardagur fyrstu
ferð í 2000, tað vil siga hálv-
anannan mánað eftir at
Regin doyði.

– Tað hevur nakað at týða,
at vit minnst tey, sum deyð
eru í ferðsluni. Eisini er tað
ein ávaring ella áminning
fyri onnur, sum eg vóni, at
tey taka til sín.

Hon sigur, tað eru nøkur,
sum vísa teimum, at tey

minnst Regin hendan dagen
við at senda sms ella eina
heilsan á facebook.

– Tað er ordiliga gott
og fløvar, sigur Beinta.

Serliga dreingir
Hvør er størsta avbjóðingin

at røkka málinum, um at
eingin skal doyggja ella fáa
álvarsligt mein í ferðsluni?

– Størsta avbjóðingin eru
tey ungu, serliga dreingirnir.
Teir eru tann týðningamesti
bólkurin. Av einari ella aðrari
orsøk hugsa teir seg ikki um
og eru ekkaleysir, tá tað kemur
til ov nógv ferð.

– Kortini haldi eg, at hug-
burðurin er batnaður, síðani
eg var heilt ung, eitt nú tá tað
kemur til rúsdrekkakoyring.
Hetta haldi eg kemur av, at
rúsdrekkamynstrið er broytt
í Føroyum, men tíverri hoyra
vit afturvendandi um fólk,
sum verða tikin fyri at
koyra ávirkað og at koyra ov
skjótt.

– So vit eru langt frá kom-
in á mál, tá tað kemur til rús-
drekkka og ferð, tí tá skal so
lítið til.

Beinta Henriksen heldur
eisini, at fyrirbyrgjandi ar-
beiði og upplýsing er tað
týðningarmesta.

– Tað er eisini orsøkin til,
at eg sjálv eru við í undir-
visingini hjá Ráðnum fyri
Ferðslutrygd fyri landsins 8.
flokkum og tekniska skúla.

– Har greiði eg frá, tá vit
mistu Regin, og hvussu tað
rendi okkara tilveru um koll.

Hon heldur, at tað nytt-
ar lítið at ávirka tey ungu
við fremstafingri og moral-
prædikum. – Tey skulu
hava tann óinnballaða veru-
leikan, tað trúgvi eg munar,
sigur Beinta Henriksen.

aki@sosialurin.fo

Eitt stillført **minni** um tey deyðu

Sunnudagin er minningardagur
teirra deyðu í ferðsluni. Hetta
er dagurin, har vit steðga á og
minnst tey sum doyðu í ferðsluni
og tey, sum liva eftir við miss-
inum.

Sum eitt stillført minni um tey
ið lótu lív á føroysku vegunum,
verða blómur lagdar á støð har
ferðsluvanlukkur, sum hava kravt
mannalív.

Eisini er evnið »deyð í ferðslu-
uni«, tikið upp í kirkjum og sam-
komum.

Endamálið við tiltakinum er
at fyrirbyrgja ferðsluvanlukkur og
at fáa okkum øll at steðga á eina
løtu og hugsa um hesi álvarsomu
viðurskifti, sum henda so nær
okkum, men sum vit ofta kortini
eru skjót at gloyma.

Síðani seinasta minningar-
dag eru tvey fólk deyð í ferðslu-
ni, ein ungur maður og ein ung
kvinna.

Tvey ung, ið fóru frá húsum,
men sum ongantíð vendu heim
aftur.

Tvey deyð í ferðsluni eru tvey
ov mong.

Tá vit koyra framvið einum
blómutyssi við vegjaðaranum
fyrsta sunnudag í juli, kemur
fjálstur á okkum.

Vit verða mint á, hvussu
viðbrekin við eru í ferðsluni, og
hvussu lítið skal til.

Fyri summi eru blómutyssini
ikki ein ítøkilig áminning, men ein
ímynd av hópisleysum missi.

At talið á deyðum hevur verið
lækkandi seinastu árin, ger av-

bjóðingina uppaftur størri at vísa
á, hvussu stóran týðning miðvís
átøk fyri tryggari ferðslu, hava.

Síðani fyrsta ferðsluvanlukkan
í Føroyum kravdi mannalív í 1928
eru tilsamans 272 deyð í ferðslu-
vanlukku.

Ráðið fyri Ferðslutrygd stuðlar
tiltakinum og tað gera fyrirøkur
og einstaklingar eisini.

Tað var Ingi Gunnarsson, sum í
2000 fyrstu ferð tók stig til at halda
dagen og at leggja blómutyssi við
vegin.

Tað er framvegis hann, sum
samskipar tiltakið í samstarvi við
sjálvbodna arbeidsmegi.

Í Sosialinum í dag hava vit
spurt tríggar føroyingar. hvørs
kæru fóru út, uttan nakrantíð at
koma heim aftur. Tey hava dirvið
og áræði at greiða frá, hvussu tað
var at missa og, hvønn týðning
minningardagur teirra deyðu í
ferðsluni hevur fyri tey.

aki@sosialurin.fo